

Pentru comenzi și informații: 0341/881.647

www.edituraeduard.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COLLODI, CARLO

Pinocchio / Carlo Collodi. - Lumina: Editura Eduard,
2025

ISBN 978-630-356-000-7
821.131.1

Tipar: ARTPRINT
Email: office@artprint.ro

© S.C. Eduard Publishing S.R.L. Toate drepturile rezervate.

Carlo Collodi

PINOCCHIO

editura
Eduard

capete de tot felul de animale.

– Lămurește-mi o nedumerire, tată: cum se explică toată această schimbare neașteptată? îl întrebă Pinocchio, sărindu-i de gât și copleșindu-l cu sărutări.

– Schimbarea aceasta neașteptată din casa noastră este numai meritul tău, spuse Geppetto.

– De ce meritul meu?

– Fiindcă atunci când copiii din răi se fac buni aduc bucurie și veselie în familiile lor.

– Dar fostul Pinocchio de lemn unde s-o fi ascuns?

– Iată-l, răspuse Geppetto; și îi arată o marionetă mare, sprijinită de un scaun, cu capul aplecat într-o parte, cu brațele atârându-i și cu picioarele încrucișate și îndoite de la genunchi, încât părea o minune că stătea drept.

Pinocchio se întoarse să-l privească. Și după ce se uită o clipă, își spuse cu mare mulțumire:

– Ce caraghios păream când eram păpușă!... Și ce mulțumit sunt acum că am devenit un băiețel ca toți ceilalți!...

CUPRINS

- I. Cum se întâmplă ca meșterul Cireașă, tâmplarul, să găsească o bucată de lemn care plângea și râdea ca un copil 5
- II. Meșterul Cireașă îi dăruiește bucata de lemn prietenului său Geppetto, care îl ia spre a-și făuri o marionetă miraculoasă care să poată să danseze, să se dueleze și să facă salturi mortale..... 7
- III. Întors acasă, Geppetto se și apucă să-și făurească marioneta pe care o botează Pinocchio. Primele năzdrăvănii ale păpușii de lemn 11
- IV. Povestea lui Pinocchio și a Greierașului-vorbitor, în care se vede cum copiilor răi nu le place să fie corecți de aceia care știu mai multe decât ei..... 16
- V. Lui Pinocchio îi este foame și caută un ou ca să-și facă o omletă; dar când i-e lumea mai dragă, omleta îi zboară pe fereastră..... 19
- VI. Pinocchio adoarme cu picioarele în vasul cu jar, iar dimineața se trezește cu ele arse 22
- VII. Geppetto se întoarce acasă, reface picioarele marionetei și îi dă micul dejun pregătit pentru el 23
- VIII. Geppetto îi face alte picioare lui Pinocchio și își vinde haina pentru a-i cumpăra un Abecedar 27
- IX. Pinocchio vinde Abecedarul ca să poată merge la teatrul de păpuși..... 30
- X. Marionetele îl recunosc pe fratele Pinocchio și îl primesc cu mare cinste; dar tocmai atunci apare păpușarul Mănâncă-Foc și Pinocchio e în pericol 33

- XI.** Mănâncă-Foc strănută și îl iartă pe Pinocchio, care îl scapă, la rândul lui, de la moarte pe Arlecchino **36**
- XII.** Păpușarul Mănâncă-Foc îi dăruiește cinci bănuți de aur lui Pinocchio, ca să-i dea tatălui său, Geppetto; dar Pinocchio se lasă păcălit de Vulpoi și de Motan, plecând cu ei **39**
- XIII.** Hanul Racul Roșu **44**
- XIV.** Fiindcă nu a ascultat sfaturile bune ale Greierașului-vorbitor, Pinocchio se întâlnește cu tâlharii..... **48**
- XV.** Tâlharii îl urmăresc pe Pinocchio și, după ce îl prind, îl spânzură de creanga Stejarului uriaș..... **51**
- XVI.** Fetița cu părul ca turcoazul salvează marioneta: o așază în pat și cheamă trei medici ca să afle dacă este vie sau moartă..... **54**
- XVII.** Pinocchio mănâncă zahărul, dar nu vrea să ia purgativul. Dar când apar groparii, acceptă să-l ia. Apoi spune o minciună și, drept pedeapsă, i se lungește nasul **57**
- XVIII.** Pinocchio se întâlnește din nou cu Vulpoiul și cu Motanul și merge cu ei să semene cei patru galbeni pe Câmpul Minunilor..... **63**
- XIX.** Lui Pinocchio i se fură cei patru bani de aur și, drept pedeapsă, se alege cu patru luni de închisoare **68**
- XX.** Eliberat din închisoare, o pornește spre casa Zânei, dar pe drum găsește un șarpe îngrozitor și apoi rămâne prins într-o capcană **72**
- XXI.** Pe Pinocchio îl prinde un țăran, care îl obligă să păzească un coteț de găini..... **75**

- XXII.** Pinocchio îi dă în vileag pe hoți și, drept recompensă, este eliberat **77**
- XXIII.** Pinocchio plânge moartea Fetiței frumoase cu părul ca turcoazul. Apoi, găsește un Porumbel care îl duce la malul mării, de unde se aruncă în apă pentru a veni în ajutorul tatălui său, Geppetto **81**
- XXIV.** Pinocchio ajunge pe insula Albinelor harnice și o regăsește pe Zână **86**
- XXV.** Pinocchio îi promite Zânei că va fi cuminte și că va învăța, deoarece s-a săturat să mai fie marionetă și vrea să devină un băiat bun..... **93**
- XXVI.** Pinocchio merge cu colegii de școală pe malul mării ca să vadă peștele cel groaznic numit Balenă **96**
- XXVII.** Mare păruială între Pinocchio și colegii lui. Cum unul dintre ei este rănit, Pinocchio este arestat **99**
- XXVIII.** Pinocchio este în pericol să fie prăjit în tigaie ca un pește **106**
- XXIX.** Se întoarce acasă la Zână, care îi promite că a doua zi nu va mai fi marionetă, ci va deveni băiat. Mare mic dejun cu cafea cu lapte în cinstea acestui eveniment **112**
- XXX.** În loc să se transforme în băiat adevărat, Pinocchio pleacă pe furiș, împreună cu prietenul său Fitul, în Țara Distracțiilor **119**
- XXXI.** După cinci luni de veselie, Pinocchio simte, spre marea lui mirare, că îi cresc ditamai urechile și se transformă în măgar **125**

XXXII. Lui Pinocchio i se lungesc urechile și apoi se transformă într-un măgar și începe să răgă..... **131**

XXXIII. Prefăcut în măgar, este dus la vânzare și îl cumpără directorul unui circ pentru a-l învăța să danseze și să sară prin cercuri, dar într-o seară își scrântește picioarele și atunci îl cumpără un altul, pentru a face o tobă din pielea sa..... **138**

XXXIV. Aruncat în mare, Pinocchio e mâncat de pești și devine din nou marionetă, așa cum fusese înainte. Dar pe când înoată ca să scape, este înghițit de îngrozitoarea Balenă..... **147**

XXXV. Pinocchio găsește în pântecul Balenei... Pe cine găsește?..... **154**

XXXIII. În sfârșit, Pinocchio încetează să mai fie o marionetă și devine băiat..... **161**

I. Cum se întâmplă ca meșterul Cireașă, tâmplarul, să găsească o bucată de lemn care plângea și râdea ca un copil

A fost odată ca niciodată...

– Un rege! se vor grăbi să-mi răspundă micii mei cititori.

Nu, copii, ați greșit! A fost odată ca niciodată o bucată de lemn.

Nu era un lemn prețios, ci o simplă bucată dintr-o grămadă, ca acelea care se bagă iarna în sobă sau în cămin pentru a face focul cu ele.

Nu știi cum se întâmplă, dar cert este că, într-o bună zi, bucata asta de lemn ajunsese în atelierul unui vechi tâmplar, pe care îl chema meșter Antonio, dar căruia toți îi spuneau meșter Cireașă din cauza vârfului nasului, tot timpul lucios și vișiniu ca o cireașă coaptă.

Imediat ce văzu bucata de lemn, meșterul Cireașă se bucură nespus și mormăi cu jumătate de glas, frecându-și satisfăcut mâinile:

– Lemnul ăsta a apărut la momentul potrivit: o să fac din el un picior de măsuță.

Nu stătu mult pe gânduri, își luă repede toporul cel ascuțit ca să înceapă să-i îndepărteze scoarța și părțile de prisos, dar când să izbească prima dată, rămase cu mâna în aer, căci se auzise o voce subțirică rugându-l:

– Nu mă lovi așa de tare!

Închipești-vă cum rămase bietul meșter Cireașă!

Își roti privirile uimite prin toată încăperea ca să vadă de unde s-ar fi putut ivi vocea aceea pițigăiată, dar nu văzu pe nimeni! Se uită sub bancă... nimeni; se uită într-un dulap pe care-l ținea mereu închis... nimeni; căută în coșul cu talaș și rumeguș... iar nimeni; deschise ușa de la atelier ca să arunce o privire și în stradă... și nimic! Dar de unde atunci?

– Am înțeles! își spuse râzând și scărpinându-și peruca. Înseamnă că mi-am închipuit eu glăsciorul acela. Iar acum, înapoi la treabă!

Și o dată luat toporul în mână, dădu o lovitură sănătoasă bucății de lemn.

– Au! Ce m-ai lovit! strigă vaitându-se vocea subțirică.

De data asta, meșterul Cireașă înmărmuri cu ochii ieșiți din orbite de spaimă, cu gura căscată și limba atârându-i până la bărbie precum o mască de la vreo fântână arteziană. Îndată ce-și găsi cuvintele, începu să spună tremurând și bâlbâindu-se de frică:

– Dar de unde o fi ieșit vocea asta care a spus «au!»?... Căci aici nu mai este alt suflet. Să fi învățat oare lemnul ăsta să plângă și să se vaite ca un copil? Nu-mi vine să cred. Dacă mă uit la el, e un lemn ca toate celelalte, bun de pus pe foc cât să fierbi o oală cu fasole... Oare să se fi ascuns cineva? Dacă-i așa, cu atât mai rău pentru el. I-arăt eu imediat!

Spunând acestea, prinse biata bucată de lemn cu amândouă mâinile și începu să o izbească fără milă de pereți.

Apoi se opri să asculte dacă glăsciorul se mai vaită

sau nu. Așteptă două minute... degeaba; cinci... și nimic; zece minute... tot liniște!

– Am înțeles! spuse străduindu-se să râdă, ciufulindu-și peruca. Înseamnă că vocea care a spus «au!» e doar închipuirea mea! La muncă din nou!

Și fiindcă se speriasă, începu să fredoneze ca să-și facă puțin curaj.

Între timp, după ce termină cu toporul, luă rindeaua ca să netezească și să curețe bucata de lemn; dar pe când dădea la rindea în sus și-n jos, auzi aceeași voce care-i spuse râzând:

– Încetează odată, că mă gâdili!

De data aceasta, bietul meșter Cireașă căzu ca lovit de fulger. Când deschise ochii, își dădu seama că se afla pe jos.

Chipul i se desfigurase, până și nasul, vișiniu de obicei, se învineți de frică.

II. Meșterul Cireașă îi dăruiește bucata de lemn prietenului său Geppetto, care îl ia spre a-și făuri o marionetă miraculoasă care să poată să danseze, să se dueleze și să facă salturi mortale

În acel moment cineva bătu la ușă.

– Intrați, vă rog! spuse tâmplarul, fără a mai avea puterea de a se ridica în picioare.

Atunci, în atelier intră un bătrânel foarte sprinten, pe nume Geppetto, dar pe care copiii vecinilor îl porecliseră Mămăliguță din cauza perucii lui aurii aidoma unei

fierțuri din mălai și care îi strigau astfel când voiau să-l scoată din minți.

Geppetto era foarte supărăcios. Atâta-ți trebuia: să-i spui Mămăliguță! Într-o clipă se înfuria și nu era chip să-l mai liniștești.

– Bună ziua, meșter Antonio! spuse Geppetto. Ce faci pe jos?

– Le învăț pe furnici tabla-nmulțirii.

– Să-ți fie de bine!

– Cine te-a adus la mine, cumetre Geppetto?

– Picioarele. Află c-am venit la dumneata ca să te rog ceva.

– Aici sunt, gata să-ți fiu de folos, îi răspunse tâmplarul, ridicându-se în genunchi.

– Uite ce idee m-a trăsnet astăzi.

– la s-auzim.

– M-am gândit să-mi fac o marionetă de lemn, dar una miraculoasă, care să poată să danseze, să se dueleze și să facă salturi mortale. Cu o asemenea păpușă vreau să merg peste tot în lume și să-mi câștig existența. Ce părere ai?

– Bravo, Mămăliguță! se auzi glăsciorul strigând cine știe de unde.

Auzindu-și porecla, cumătrul Geppetto se înroși de furie ca un ardei și, uitându-se la tâmplar, îi spuse mânios:

– De ce mă jignești?

– Cine să te jignească?

– Mi-ai spus Mămăliguță!..

– Nu eu.

– Doar n-am spus eu! Tu ai fost.

– Ba nu!

- Ba da!
- Ba nu!
- Ba da!

Și aprinzându-se tot mai mult, trecură de la vorbe la fapte, se păruiră, se zgâriară, se mușcară și se bătură.

Când terminară, meșter Antonio se trezi ținând în mână peruca aurie a lui Geppetto, iar acesta își dădu seama că o avea în gură pe cea încărunțită a tâmplarului.

- Dă-mi înapoi peruca! strigă meșter Antonio.
- Iar tu să mi-o dai pe a mea și să facem pace!

După ce și-au recuperat perucile, bătrâneii și-au dat mâna și au jurat să rămână buni prieteni până la capătul zilelor.

- Așadar, cumetre Geppetto, spuse tâmplarul în semn de pace, ce dorești să fac pentru dumneata?

- Aș avea nevoie de niște lemn ca să-mi fac marioneta. Îmi dai?

Meșter Antonio, bucuros, merse îndată să ia de pe bancă acea bucată de lemn care-l speriasse atât. Dar când să i-l dea prietenului său, lemnul se mișcă și se eliberă cu furie din mâini, începând să lovească zdravăn picioarele bietului Geppetto.

- Ah! Așa știi dumneata să dăruiești ceva, meștere Antonio? Aproape că m-ai schilodit!...

- Îți jur că n-am fost eu!...
- Doar n-oi fi fost eu!...
- Doar lemnul ăsta-i vinovat...
- Știi asta: dar tu mi-ai dat cu el peste picioare!
- Nu eu!
- Mincinosule!
- Geppetto, nu mă jigni, că altfel îți spun

Mămăliguță!...

- Măgarule!
- Mămăliguță!
- Catârule!
- Mămăliguță!
- Maimuțoiule!
- Mămăliguță!

Când s-a auzit strigat Mămăliguță a treia oară, Geppetto văzu negru în fața ochilor, se repezi la tâmplar și se încăierară.

Când au terminat, meșter Antonio se alese cu două zgârieturi în plus pe nas, iar celălalt avea doi nasturi lipsă la haină. Puși astfel de acord, își dădură mâna și își jurară prietenie pentru totdeauna.

Astfel, Geppetto își luă bucată de lemn și, după ce îi mulțumi meșterului Antonio, se întoarse acasă schiopătând.

III. Întors acasă, Geppetto se și apucă să-și făurească marioneta pe care o botează Pinocchio.

Primele năzdrăvănii ale păpușii de lemn

Toată casa lui Geppetto era o cămăruță, la parter, care primea lumină de sub scară. Mobilierul nu putea fi mai simplu de atât: un scăunel dărăpănat, un pat nu prea bun și o măsuță tare stricată. Pe peretele din capăt se vedea un cămin mic în care ardea focul; dar focul era pictat, iar lângă el era zugrăvită și o oală care fierbea vesel, scoțând un nor de fum, ce părea adevărat.

Abia intrat în casă, Geppetto își luă repede unelte și se apucă să cioplească și să-și făurească marioneta.

– Oare ce nume să-i pun? se întrebă. O să-l botez Pinocchio. Numele ăsta o să-i poarte noroc. Am cunoscut o întreagă familie Pinocchio: tata Pinocchio, mama Pinocchia și copiii Pinocchi, și toți o duceau bine. Cel mai bogat dintre ei cerșea.

După ce a găsit un nume pentru păpușa lui, se apucă

să lucreze serios; și-i făcu de îndată părul, apoi fruntea, pe urmă ochii.

O dată făcuți ochii, închipuiți-vă cât de mare i-a fost uimirea când își dădu seama că se mișcau și că îl țintuiau.

Văzându-se privit de acei ochi de lemn, Geppetto aproape că se-nfurie și spuse răstit:

– Ochișori de lemn, de ce mă priviți așa?

Nu-i răspunse nimeni.

Atunci, după ochi, îi făcu nasul; dar nici nu-l termină bine, că acesta începu să crească: și creșcu, și creșcu, până când, în câteva clipe, deveni un ditamai nasul care părea că nu se mai sfârșește.

Bietul Geppetto se trudea să-l taie, dar cu cât îl tăia, cu atât nasul cel obraznic se făcea mai lung.

După nas, îi făcu gura. Dar nici n-apucă să o termine, că aceasta începu deodată să râdă și să-l îngâne.

– Încetează cu râsul! îi spuse Geppetto supărat; dar parcă ar fi vorbit cu pereții.

– N-auzi să-ncetezi cu râsul? urlă el amenințător.

Atunci, gura se opri din râs, dar scoase ditamai limba.

Ca să nu mai piardă vremea, Geppetto, prefăcându-se că nu vede, își continuă lucrul.

După gură, îi făcu bărbia, apoi gâtul, umerii, burta, brațele și mâinile.

Abia terminate mâinile, Geppetto simți că îi zboară peruca de pe cap. Când se uită în sus, ce să vadă? Peruca cea galbenă în mâna marionetei.

– Pinocchio!... dă-mi imediat peruca!

Însă Pinocchio, în loc să i-o înapoieze, și-o îndesă atât de tare pe cap, de era să se înăbușe.

În fața obrăzniciei și a batjocurii, Geppetto deveni

trist și îngândurat cum nu mai fusese nicicând în viața lui și, uitându-se la Pinocchio, îi spuse:

– Copil afurisit! Nici nu te-am terminat și deja ești lipsit de respect față de tatăl tău! Rău, fiule, foarte rău!

Și își șterse o lacrimă.

Mai rămâneau de făcut picioarele.

Când Geppetto le termină, se trezi cu un șut în vârful nasului:

– Așa-mi trebuie! Își zise. Trebuia să mă gândesc la asta înainte! Acum e prea târziu!

Apoi luă marioneta de subțiori și o puse jos, pe podea, ca s-o facă să meargă.

Pinocchio avea însă picioarele înțepenite și nu știa să se miște, așa că Geppetto îl ducea de mână ca să-i arate cum să pășească.

Când picioarele i se dezmoțiră, Pinocchio începu să meargă singur și să alerge prin încăpere, până ce se strecură prin deschizătura ușii, o zbughi în stradă și o luă la fugă.

Bietul Geppetto alerga după el fără să-l poată ajunge, căci ștregarul de Pinocchio sărea iepurește și, bătând cu picioarele-i de lemn pe strada netedă, făcea un zgomot cât zeci de perechi de saboți țărănești.

– Prindeți-l! Prindeți-l! urlă Geppetto; dar oamenii de pe drum, văzând marioneta care fugea ca sălbatica, se opreau uimiți să o privească și râdeau, râdeau, râdeau de nu se mai opreau.

Până la urmă, din fericire, apăru un gardian care, auzind atâta zarvă și crezând că era vorba de o slugă care

încercase să-și lovească stăpânul, se postă curajos cu picioarele depărtate, chiar în mijlocul străzii, hotărât să-l oprească și să împiedice un bucluc și mai mare.

Dar Pinocchio, văzând de departe cum gardianul blocase drumul, se gândi să-l păcălească strecurându-se printre picioarele lui, însă dădu greș.

Gardianul, fără să se clikească, îl înșfăcă ușor de nas (căci avea un năsoi parcă anume făcut să fie înșfăcat de gardieni) și i-l dădu în primire lui Geppetto. Acesta, drept pedeapsă, vru să-l tragă zdravăn de urechi. Dar închipuiți-vă cum rămase când, căutându-le, nu reuși să dea de ele: știți de ce? Pentru că, în graba cu care îl cioplise, uitase să i le facă.

Atunci îl înșfăcă de ceafă și, în timp ce-l trăgea înapoi, îi spuse clătinând din cap amenințător:

– Hai acasă! Stai liniștit, că acolo o să ne socotim noi!

Auzind ce-l așteaptă, Pinocchio se trânti pe jos și nu mai vru să se miște. În vremea asta, toți curioșii se adunară în jurul lor și începură să-și dea cu părerea.

Unul zicea una, altul zicea alta.

– Biata marionetă! spuneau unii. Are dreptate să nu se mai întoarcă acasă! Cine știe ce bătaie o să-i tragă nesuferitul de Geppetto!...

Iar alții adăugau răutăcioși:

– Geppetto ăsta, deși pare om de treabă, e un adevărat tiran cu copiii! Dacă-i lasă păpușa pe mână, e capabil să o facă bucățele!...

În sfârșit, atâta au țipat și au cârcotit, încât gardianul l-a eliberat pe Pinocchio, iar pe bietul Geppetto l-a băgat